

Alkas.lt

Alkas.lt yra 100 nuošimčių visuomeniniais ir savanoriškais pagrindais sukurtas ir nuolat atnaujinamas internetinis dienraštis

alkas.lt Printed on 2024 11 21

D. Razauskas. Tegul saulė Lietuvoj tamsumas prašalina

July 6, 2019

Kategorijos: Kultūra, Lietuvos kelias, Nuomonių ratas, Politika ir ekonomika, Religija, Visi įrašai, Visuomenė

Žymos: bažnyčia, Dainius Razauskas, dievas, etnologija, krikščionis, krikščionybė, krikščionys, Lietuva, lietuvis, Lietuvos nelaimė, nelaimė, Romuvos pripažinimas

1) Daryti gera ir, kita vertus, prisiskirti sau „gerumą“, mėgautis bei pūstis savo „gerumu“ prieš savimeilės veidrodį, pasikelti aukštai virš kitų tuo savo tariamu „gerumu“ – visai ne tas pat. Mylėti artimą ir, kita vertus, apsiskelbti vieninteliu „artimo mylėtoju“ bei primesti save jam kaip nuolatinį priekaištą, kaip neišperkamą kaltę – visai ne tas pat. Tiesą sakant, tai skiriasi kaip dangus ir žemė, o dar tiksliau – kaip dangus ir pragaras.

Skleisti šviesą, žinojimą, erdvę ir, kita vertus, gožti, stelbti, gniaužti, į apniauktas širdis „šviesos“ vardu brukant save, – visai ne tas pat. Todėl krikščionybė nėra ir niekuomet nebuvo šviesa, o tik nežabota savimeilė, apsišaukusi visais gražiais skambiais žodžiais ir reikalaujanti be paliovos savimi gėrėtis. Gegutė, dedanti kiaušinius į laisvų sielų lizdus, užsėjanti jas savo išperomis ir taip svetima sąskaita plintanti. Prisikėlęs negyvėlis, mintantis užkerėtų gyvųjų krauju.

Dainius Razauskas | Alkas.lt, J. Vaiškūno nuotr.

2) Jei tektų vienu žodžiu įvardyti didžiausią per istoriją Lietuvą ištikusią nelaimę, tai būtų krikščionybė. Ji nuniokojo ir atplėšė nuo Lietuvos daugiau nei bet kuris nuožmiausias užkariavimas, o kas liko – mirtinai užnuodijo. Bet mums šie mirtini nuodai – žūtbutinis iššūkis: visiško išnykimo grėsmės akivaizdoje – perprasti, atpažinti ir pagaliau atitokti, nubusti iš šito blogo sapno.

Todėl Lietuva ir krikščionybė negali būti sutaikytos, suderintos. Arba Lietuva – arba krikščionybė. Arba tu lietuvis – arba krikščionis. Būti lietuviu krikščionimi švaria sąžine neįmanoma – nebent deramai apsiniaukus, įsisupus į dosniai pučiamą salsvą savimeilės miglą. Nes priimti krikščionybę reiškia išduoti ir

atmesti Lietuvos dvasinį branduolį, pačią jos esmę, be kurios telieka tuščiaiduris „etnologijos“ kiautas, ir tas dar iš aukšto apspjaudytas. O, kaip tamsybė pavydi, bijo ir nekenčia šviesos!

Bet krikščionybė pasimovė ant Lietuvos kaip lydeka, prarijusi ešerį, ir čia ši „sielų žūklė“ baigiasi.

3) Dievas ir Bažnyčia nėra tas pat. Tiesą sakant, Dievo Bažnyčioje visuomet tebuvo ne daugiau negu Saulės ją užstojusiam, apniaukusiam ir „prarijusiame“ debesyje. Bet Saulė iš už debesies tik juokiasi iš visų jos „rijikų“. Štai debesis plyšo, Saulė sušvito pro debesį – ir tamsos kaip nebūta, net akims sunku priprasti.

Saulei nereikia debesies „pripažinimo“ – tai buvo debesiui ištiesta ranka. Nuo šiol, kas myli Dievą, nusigręš nuo Bažnyčios, o kas laikysis Bažnyčios, nusigręš nuo Dievo.

Praamžis Dieve, Aukštėjau Visgalšis, Karaliau Dangaus, teneapniauks Tavęs mums nuo šiol jokios piktos tamsumos!

Kieno tyra širdis, tam nėra ko bijoti – jai Saulė spindi be tarpininkų ir pasieks pro bet kokių debesų skutus. Dievas nėra pavydus piktas kvailys ir tuo gerokai skiriasi nuo krikščionybės nutapyto Jo portreto. Ir dar Jis turi sąmojų, priešingai krikščionims, kurie visai rimtai manėsi Dievą jau nukenksminę ir nusavinę. Birželio 27-tąją (<https://alkas.lt/2019/06/27/pasipriesinus-katalikams-seimas-nesuteike-valstybes-pripazinimo-senoves-baltu-religinei-bendrijai-romuva-video/>) manęs paprašė jus tuo patikinti.

Autorius yra mitologas, religijotyrininkas, rašytojas, vertėjas, humanitarinių mokslų daktaras